

# Wim Sonneveld, Je Spreekt Over Darwin

We zitten samen bij de schemerlamp  
Gordijnen dicht - de kleine kachel brandt  
Jij met een heel erg wetenschappelijk boek  
Ik met mijn werk: een kapotte kinderboek  
Jij leest geconcentreerd en zegt geen woord  
Maar &#039;k heb je zucht daarnet toch wel gehoord  
Jij zit nu te verlangen naar een man  
Met wie je echt eens debatteren kan  
En omdat je toch graag wat zeggen wil  
- Het is de hele avond al zo stil -  
Begin je tegen mij  
Je praat aan me voorbij  
Je weet: ik kan er immers toch niet bij

refren&#039;:  
Je spreekt over Darwin, je spreekt over Kant  
Je verklaart me de zin van het leven  
Maar ik zou voor een lach  
Voor een druk van je hand  
Voor een knikje en een zoen soms, heel even  
De relativiteit, &#039;t absolute verstand  
Al die apen van Darwin, al die wijsheid van Kant  
Zelfs de zin van het leven graag geven

Wij passen eigenlijk niet bij elkaar  
Eens dachten we van wel - maar &#039;t is niet waar  
Jij was zo&#039;n echte deeg&#039;lijke student  
Je werkte bij je prof als assistent  
Ik voelde mij naast jou gewoon frivool  
Een echt klein meisje van de huishoudschool  
En liepen we zo &#039;s avonds arm in arm  
Een straatje om - dan praatte jij je warm  
&#039;k Begreep wel niet veel van jouw vaklatijn  
Maar ik luisterde verrukt en vond het fijn  
Want alles wat je zei  
Dat was zo nieuw voor mij  
Al kon ik er ook helemaal niet bij

refren&#039;:

Pas later drong de waarheid tot je door  
Ik had alleen maar een gewillig oor  
Ik was wel lief, gezellig, opgewekt  
Maar &#039;k had geen snipper werk&#039;lijk intellect  
Sinds je dat weet, ben je teleurgesteld  
Je hebt geen waar gekregen voor je geld  
Je zit hier niet omdat je van me houdt  
Maar omdat we nu eenmaal zijn getrouwd  
Het kost je moeite vaak om lief te doen  
Een domme vrouw die krijgt van jou geen zoen  
En toch is er voor mij  
Maar een en dat ben jij  
Al praten we ook aan alles voorbij